

se hen niet en quellen, En daer te-
gen hen nu voort niet meer stellen.

Den XI. Psalm.

I Ck betrouw op Godt met her-
ten seer reyne : Hoe spreekt gy
tot mijn ziel in dit verdriet : Vlieght
haest op den bergh als een vogel
kleyne ? 't Is waer dat de boose
(soo men wel fiet) Haer bogen
spannen, en met pijlen micken,
Daer med' elck van hen den vro-
men doorschiet, En heyme-
lick soeckt met list te verstricken.
2 Maer men sal haest sien dat all'
de gedachten Der boosen werden
gantsch met een verstoort :
Wat hebt gy over den vromen voor
klachten ? Zijt seker dat Godt
dit al fiet en hoort, Die in sij-
nen hoogen troon sit verheven ; Dien
alle dingh bekennt is (na sijn woort)
Wat sy al doen die hier beneden leven.
3 Godt proeft de vrome wel in alle
wijzen ; Maer van hen die hier

bedrijven gewelt, En onrecht,
heeft onse Godt een afgrijfen,
Die sullen oock met vyer welen ge-
quelt ; Haer deel sal zijn veel windi-
ge tempeesten ; Sulpher en vlamme,
die 't alles versmelt, Wert geschonc-
ken den minsten en den meesten.
4 Godt is gerecht, en hy bemint ge-
stadigh, Gerechtigheyt : oock
dien die hem wel stelt Tot vromig-
heyt, dien aensiet Godt genadigh.

Den XII. Psalm.

D Oet ons bystant, 't is
meer dan tijt, ô Heere ; Want
der vromer getal is worden kleen :
Sy hebben afgenomen soo gaer seere,
Dat der oprechten niet en is tot een.
2 Een yeder spreekt leugens en
ydel dingh Met sijnen naesten,
daer met hy hem krenckt, Haer
lippen niet dan smeekingh voort-
bringen ; De mont spreekt eens,
maer 't hert wat anders denckt.
3 De Heere wil doch de vleijende
tongen